Ч. 94. Субота 28 цьвітня (11 мая) 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтовоі.

Рекламациі незапечатані вільні від оплати почтовоі.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскоі".

Передплата у Львові в агенциі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциі:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(*Справи парляментарні. — Спір держав з Туречиною в справі почт. — З німецкого парляменту. — Полуднево-африканьска війна*).

На вчерашнім засіданю палати послів відчитувано цілий ряд інтерпеляций, а коли міністри відповіли на кілька з них, приступила палата до дискусиі над законом горівчаним. Дискусия була дуже обширна а делкі посли займали ся річами, котрі не стояли в пізкій звязи з законом. Так на пр. посол Томбозі, перший бесідник „против", виголосив довшу бесіду о мамках. Инші бесідники говорили також дуже довго. Именем кола польского промавляв посол др. Бик. Слідуюче засіданє відбуде ся нині о годині 11 перед полуднем.

Комісия для посольскоі нетикальности полагодила вчера жаданє краєвого суду в Кракові за видачем пос. Дашиньского, обжалованого о злочин публичного насильства — відмовно. Натомість рішила видати повітовому судови у Львові пос. Валевского до судового доходженя під закидом переступу против безпечности чести. Вкінци комісия згодила ся на вконанє ореченого повітовим судом у Відни вироку, засуджуючого пос. Вольфа на кару 100 корон гривни.

Репрезентанти держав в Царгороді, именно амбасадори Австро-Угорщини, Німеччини, Англіі і Франциі, вислали до турецкого правительства ноту з енергічним протестом против насильств, яких в неділю турецкі власти допустили ся на почтових пересилках. Нота робить Порту відвічальною за всі наслідки і шкоди, які з того можуть вийти. Попередна нота Порти, жадаюча знесеня чужих почтових урядів, лишила ся без відповіди. Богато листів доперва по кількох днях доручено адресатам і — як переконано ся — турецкі власти отвирали іх, а навіть конфіскували. Доручуванє посилок і листів відбуває ся тепер взагалі в дуже великім неладі. Говорять, що також провінцияльні власти одержали такі самі інструкциі, як в Царгороді. Амбасадори грозять репресаліями, як не одержать сатисфакциі.

Німецкий парлямент приняв в поіменнім голосованю 185 голосами против 40 внесенє на заведенє посольских диєт. В меншости лишили ся консервативні, часть правительственноі партиі і Бісмарк. Дискусия була дуже оживлена. Социяліст п. Зінґер дуже остро критикував мнимий висказ цісаря Вільгельма, котрий довідавши ся, що комісия ухвалила внесенє о заведенє посольских диєт, мав сказати: Diesen Kerls, gebe ich keine Diäten. Принятем внесеня — мовив Зінґер — парлямент мусить показати, що ті Kerls мимо того не боять ся. — Державний секретар Посадовский, відповідаючи на се, висказав свій жаль з причини, що в публичній опініі що раз частійше проявляє ся система оголошуваня слів цісаря, яких в дійсности не було. Слова, о котрих згадував п. Зінґер, також не були виповіджені.

В полудневій Африці війна веде ся з дуже змінчивим щастем. В однім місци Англійці бють Бурів, в другім Бури Англійців. Очевидно сьвіт не довідує ся цілоі правди, бо почта і телєґраф в руках англійскоі цензури. В послідних днях Бури були дуже рухливі і непокоіли Англійців в ріжних місцях. Отсе англійскі донесеня, які наспіли про послідні подіі: Коло Уіткіку англійска колюмна ударила на табор Бурів, при чім полонено трех ранених Бурів і забрано віз, 13 копий, 500 штук худоби і богато мунициі. Мрака унеможливила Англійцям дальшу погоню за Бурами. Дня 5 мая Бури ударили на англійский відділ, але Англійці оборонили свої становища, стративши 3 убитих і 2 ранених. Коло Ветрокфонтену прийшло до битви з відділом Християна Боти, з незвістним доси результатом. Приватні кореспонденти доносять про сьвітлу побіду Делярея над Бабінґтоном. Делярей концентрував свої сили під Гартбестфонтеном (на захід від Йоганесбурґа і Преториі) і зібрав 4 до 5000 людий. Против него виступив Бабінґтон, але що мав за мало войска, вислано єму до помочи ще двох ґенералів: Метуена і Ґаблінзона. Англійці були певні, що розженуть Бурів, бо Делярей не має ні одноі армати. Делярей не ждав на Метуена, але дня 29 цьвітня ударив нагле на Бабинґтона під Льоіфонтеном, і забрав цілий єго табор. Всі армати загвожджено і полишено в руці Бурів, два баталіони капітулювали, а решта в найбільшім розсипці утікла в сторону Йоганесбурґа, де стрітила ся з колюмною Метуена. Церуст (на північ від Мафкінґа) облягають Бури. — Після справозданя міністерства війни, полонено доси 23.980 Бурів. Між ними є 2.746 мужчин, 6.083 жінок і 14.251 дітий. Ті цифри найліпше ілюструють подвиги Англійців в Африці.

---

1)

ЗАГАДКА.

(*З польского — Е. Оржешковоі.*)

Красного весняного дня стрітили ся на хіднику головноі улиці міста, і станули повні зачудованя і радости. В такім великім місті случайно стрітити ся дуже тяжко, але часом доля такі сонішні усьміхи складає на людскі дороги.

Зеркальна шиба склепової вистави відбивала в собі дві іх стати стрункі, елєґантні. Малий капелюх з фіялками на єі золотім волосю, і китиця таких самих цьвітів при кляпі єго сурдута. Молодість двайцять- і трийцятьлітна! Весна і початок літа! Пара очий, так кришталльно прозорих, як дві каплі ранноі роси, і друга більше поглублена житем, котре звичайно застелює всякі глубини тінями. Трохи тіни прикривало огненність єго чорних зіниць, коли єі голубі очи підносили ся до него, цілі в проміню, веселі, щирі до дна — сільскі. Селянка з далекоі, затишноі сторони — і син того великого міста, трохи вже єго слава, автор з недавним розголосом і великою — як говорено — будучностію.

— Чи може бути? Пані тут? Звідки? На як довго? Отже земский рай в дубовім вінци, де я був недавно так щасливим гостем, здобув ся на відвагу розстати ся з вами?

— О, на коротко! лише на тиждень.

— Цілий тиждень могти кождого вечера говорити вам: до завтра! То щастє, о якім я не сьмів думати.

Говорив неправду. Від коли вернув з подорожи, котра завела єго случайно до „раю в дубовім вінци", часто, далеко частійше, як би того хотів, гадав: „може прийде!" Коли вже досить днів минуло, з жалем, більшим, як спершу міг надіяти ся, питав себе: „чи справді не прийде?" Відтак з одробиною мужескоі зарозумілости, говорив собі: „певне прийде!" чуючи на ту гадку велику радість і за ту радість строго себе картаючи. Мріі і надіі, що мали з нею звязь, силував ся гасити, як непотрібно горючі сьвічки там, де вже ясно сьвітила ся лямпа. Дармо, бо гнеть горячий подув, що прилітав з якихсь незнаних глубин, запалював іх на ново, а блеск лямпи ставав чим раз слабший....

Почала говорити скоро, з румянцями, що появляли ся на дивно сьвіжім лици, то зникали і немов вторували приспішеним ударам серця

— Так то здаєть ся, що тиждень, то довго. Промине як хвиля. Маю множество орудок до полагодженя, поручень до виповненя. Мушу всьо побачити: вистави образів, панорами, театр.... До книгарні по ноти, книжки.... До ріжних склепів по тисяч капелюхів, материй, рукавичок, стяжок.... До Лазєнок, до ботанічного огороду, до редакций трех ґазет: татови і двом сусідам по одній....

— Боже! А деж серед того всего трохи, хоч трохи часу для мене?

— Ах, правда! Я не погадала о тім!

Говорила неправду. Гадка, що єго побачить, туга за ним, так в ній закоренила ся, що перед виіздом з дому, в вагоні і від коли тут прибула, майже о нічім иншім не гадала, як о скорім побаченю єго. Але говорячи неправду, так голосно і сердечно засьміяла ся, що аж кількох перехожих оглянуло ся і усьміхнулось, бо ім здавало ся, що учули жайворонка, котрий тут з поля прилетів.

— Тілько було клопотів перед виіздом. Тато годив ся, аби я на тиждень поіхала до тітки, але мама не годила ся, а коли вкінци мама згодила ся, перестав годити ся тато. Броня плакала, що без мене послабують ся єі ляльки. Стась нарікав, що перервуть ся лекциі ботаніки; сусідки і сусіди привозили пробки материй, міри чобіт, заголовки ґазет, а всі з усіх закутків памяти збирали і складали мені до куфра перестороги гиґієнічні, естетичні, моральні: не перестудити ся! не вихилювати ся з вікон ваґонів! не цокотати як сорока! не сьміяти ся як дзвінок! не дати засліпити ся чудесами великого міста, бо они нічого иншого, як лиш „суєта суєт".... здаєть ся, що так каже ся, „суєта суєт", добре?

— Цілком добре, але дуже недобре то, що в заколоті тоі пригоди загибла память о мені, так як лист, пірваний вітром.

З покорою, але жартобливо усьміхаючись, відповіла:

— Дуже перепрашаю, але то правда — загибла!

Сим разом засьміяли ся обоє, бо він ясно бачив, що то не була правда. Всьо в ній як в кришталльній судині, було для него ясним і

Новинки.

Львів дня 10 го мая 1901.

— **Іменованя.** II. Намістник іменував концепістів Намістництва дра Володисл. Журовского і Володисл. Яновича комісарями повітовими, а практикантів концептових Кар. Мариньского, Володисл. Хилиньского і дра Александра гр. Скарбка концепістами Намістництва.

— **Фізикатский іспит** зложили: Терлецкий Евген, ветеринар зі Львова (з відзн.); Терлецкий Володимир. міский ветеринар з Лежайска (з відзн.); Т. Срочиньский, м. вет. з Борщева; Б. Боркевич, м. вет. з Пясків; Б. Мецін, м. вет. з Микулинець; Коцан Володимир, м. вет. з Бурштина; Я. Цітрон, м. вет. з Серету на Буковині; Б. Енґель. м. вет. з Перемишля; Н. Гуттентаґ, м. вет. з Долини.

— **Конкурс.** Головний виділ товариства „Просьвіта" у Львові оголошує на підставі акту фундацийного з дати: Стрий 27 серпня 1890 р. конкурс на премії з фундациї імени Стефана Дубравского по 180 корон, за написане популярних розвідок в рускім язиці з отсих предметів: 1) Образ сучасного кооперативного руху, зосібна на области рільничого промислу. 2) О рільництві, то є о розумній управі ріллі і доборі насіня в приміненю до положеня землі і підсоня нашого краю. 3) Боротьба за самостійність національну. 4) О плодах природи і домашних виробах нашого краю. 5) Годівля риб і єї значінє для нашого краю. 6. Про людові забави. — Праці належить надсилати до головного виділу товариства „Просьвіта" у Львові (ринок ч. 10 I. п.) найдальше до кінця місяця серпня 1901). Премійовані праці переходять на власність товариства „Просьвіта", а праці не приняті будуть звернені авторам.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: З днем 15 мая с. р. розширяє ся круг діланя міского бюра продажи білетів зелїзничих (Агенция часописий Ст. І. Соколовского у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9) в той спосіб, що крім білетів до стаций в Галичині і на Буковині буде се бюро продавати також білети до стаций зелїзниць австрийских, угорских і заграничних з виїмкою білетів зуставлених в зшитки), о скілько такі безпосередні білети продає ся в касах на головнім двірци. З огляду на перенесене цілої експедициї особової до провізоричного двірця, упрашає ся Р. Т. Публику, щоби зволила для власної вигоди купувати білети їзди у висше згаданої агенциї або в бюрі інформацийнім ц. к. зелїзниць державних ул. Красіцких ч. 5.

— **Засїданє виділу руского товариства педаґоґічного** відбуде ся в суботу дня 11-го мая с. р. о годині 6-ій вечером.

— **Марки в бльоках.** Дуже практичну річ завело міністерство торговлї на Угорщині. Оно постановило продавати почтові марки в бльоках. І так можна тепер купити собі цілий бльок марок, 24 штук по 4 с. і бльоки з марками по 10. 25 і 35 сотиків.

— **Еміґрацийний рух** ширить ся незвичайно в Товмаччині. З Обертина. Незвиск. Герасимова, Петрова виеміґровало доси звиш 120 родин, переважно до Америки, а деякі до Боснії.

— **Огні.** Грізний пожар вибух в ночи з 1-го на 2-го мая в Поздімири, сокальского повіта, в стайни господаря Петра Добрачиньского. Жертвою огня упало 20 селяньских загород і кілька штук худоби. Загальна шкода виносить 25.000 К. обезпечена ледве на 8.300 К. Причина пожару незвістна. — Дня 7-го с. м. погоріли в Увсю (повіта підгаєцкого) з невідомої причини дві хати і одна стодола: обі хати. Мудриковского і Филиповича, обезпечені в „Дністрі". — В Сїлци, підгаєцкого повіта згоріли три необезпечені загороди селяньскі; огонь повстав через неосторожність семилітного дїтвака Гунчака, що бавив ся сїрниками в стодолї і підпалив солому. — В Заболотові згорів дім Зінґерів разом з забудованями господарскими а при тім згоріла пара коний вартости 1400 К. і готівка 400 К. в столику.

— **Порізав бритвою.** Чим хто воює, від того гине — можна би сказати о голяри Стефані Балько в Терскові на Угорщині. Балько підглянув, що місцевий писар громадский сходить ся з его жінкою, отже постановив зімстити ся. Коли писар Андрій Кон прийшов вчера до голяря, щоби обголити ся, підрізав Бальку ему горло підчас голеня. Тою самою бритвою підрізав горло і своїй жінці а відтак і собі самому.

— **Запало ся в землю** на три стопи около 20 акрів землї з десятьма домами і рускою церквою та школою в Mayfield в Пенсільвенії. Кореспондент американьскої „Свободи" А. Ш. подає за причину сего западу копальню, котра находить ся в тім місци під землею. Шкоди на разі не дуже великі.

— **Політичне порівнанє.** У хіньского посла в Парижи відбувала ся сими днями костюмова забава, на котрій доньки посла були побілрані як ляльки, а наймолодший син був перебраний за Наполеона I. Підчас тої забави розмавляв посол зі своїми приятелями о теперішнім положеню в Хіні і сказав: Се нагадує мені одну історию, яка знаходить ся в малім збірнику веселих історий і дотепів. Збірник той називає ся у нас Ця-Пао („Скарб родинний") і виданий був в 1707 р. за пановання короля Канґ-Ші. На якогось чоловіка, що був великим богачем, напав одного разу якийсь розбійник і крикнув: „Дай мені всї свої гроші, а нї, то тебе забю!" — Цаі-Мі — так називав ся той чоловік — не хотів дати гроший. Тоґди розбійник кинув ся на него і став его немилосердно бити. Коли вже добре набив ся єго, закричав знову до него: Даш вже тепер гроші? — Подумаємо що робити — відповів Цаі-Мі стогнаючи. — Та же ти мене вже так збив, що я ледви дихаю, чи не було би справедливо, щоби ти взяв собі лиш половину моих гроший?... От такий єсть теперішний стан хіньскої справи — сказав посол усьміхаючись.

— **Помер** о. Іларион Михалевич, парох в Ланчині, надвірняньского деканата, дня 2 с. м. в 71 роцї житя, а 47-ім сьвященьства.

Телеґрами.

Відень 10 мая. Нині перед полуднем відбуло ся засїданє Кола польского.

Берлин 10 мая. Канцлєр гр. Більов предложив вчера парляментови внесенє на закритє парляменту до 26 падолиста.

Петербург 10 мая. Вість заграничних часописий, немов би в Мукден перед недавним часом відбула ся кровава борба з Росиянами, не потверджує ся.

видним. Нераз дивував ся, яким способом людске єство, хоч би молоде, може мати таку непорочну і предивну сьвіжість серця і веселости. Приписував то патриярхальному духови, який панував в єї родиннім домі, ріжним питоменностям села, а найбільше єї власній ангельско-сільскій вдачі. Нераз, за тих кілька днів, які там перевів, глядачи на єї занятя і забави, гадав: ангельско-сільска! Часом, коли в тім зеленім вінци, що окружав „земский рай" ходили поміж дубами розмавляючи, усьміхав ся: „легковірна! дитина!" кілька разів навіть, з скритим усьміхом глуму, повторив в гадці: Дурненка! Але все з тої сільскости, ангельскости, легковірности, дитинности, віяли на него подуви якихсь криштальних просторів, якихсь казочних раїв невинности і простоти, щось з несподіванки овиненої в голубу радість. Так богато мав на кождий день власних і чужих гадок, так богато хмар, що несли над сьвітом питанє, зневіру, що будучи при ній, чув сяєво рідкого сьвята і свободу, сьвіжість хлопячих вакаций.

Тепер коли ішли хідником великого міста, потручуючи людий і самі потручувані, бо крім обоїх себе нічого і нікого довкола себе не бачили, ішли разом з ними спомини лише кількох днів, але уплетених з множества хвиль як ланцюг з цьвітів. Чули, що оплітає їх і лучить той ланцюг з цьвітів, котрі для неї не мали ні одного терня, а для него... може мали, але не памятав тепер о терню, так як взагалі о нічім, що не було нео і нинішньою їх стрічею в той пречудний день маєвий.

— Як жию, не бачив я так красного цьвітня, як в сім роцї... в Ліловій. Чи в вашім огороді та велика, стара грушка стоїть ще в своїй весільній одежи?

— Ах, ви єї памятаєте? А памятаєте ті яблінки, що в блїдо-рожевих цьвітах виглядали як дружки?

— І ті яблінки памятаю. Але певне тепер вже не блїдо-рожеві. Яка шкода, що весняні цьвіти мусять обсипувати ся з дерев!

— То нічого; заступають їх инші, а є їх тепер повно в огороді, на полях, на луках!

— Ви не жалуєте тих цьвітів, на котрі ми глядїли разом?

— Я би хотїла разом з вами глядїти на ті, що по тамтих зацвили.

Поглянув на неї так, немов би сказала слово, що вдячностию пригинає коліна, але она не бачила того, мала спущені повіки і на дрібних устах задуманий усьміх.

— На жаль — сказав — двері раїв не отвирають ся кождого дня.

— О, двері Лілової для приятелів все отверті.

— Але они такі бідні, що не можуть в них вступати.

— Чому?

— Дивне питанє! Або Бог дав мені то щастє, аби я виріс на земли Лілової? Я був там чужий, приблуда зі сьвіта нужди, борби, праці...

— Чому ви працю зуставляєте з нуждою?... Борбою она єсть певно, але не нуждою, а в борбі ви побіджаєте. Якаж то нужда мати дар засівати землю звіздами добрих і хороших гадок? Чи то не побіда, що ви вже богато людий просьвітили, потішили, що вже славу придбали, що навіть пан Ігнатий, наш сусід, коли побачить виписатане ваше імя, кричить до дочок так, що аж шиби у вікнах бренчать: „Давайтеж мені єго, скорше, бо той так пише, що читаючи — не засну!"

Сьмішно виглядала наслідуючи голос сусїда.

— Ви могли би самого Данта в пеклі потішити. Але я нині не потребую потіхи... такий щасливий!

Голос заломивсь єму в горлі; она зажартувала:

— А я! Щож зі мною! Такій селющці дістати ся по довгім, довгім часі до великого міста. Я ціла як радість!

— Так любите місто?

Хвильку думала.

— Люблю і село і місто. Знаєте? Здаєть ся менї, що всьо на сьвіті люблю. Часом навіть гадаю: звідки то бере ся, що найсуперечнійші річи мають для мене принаду, хоч чим раз иншу, але все милу, таку, що задля неї мушу любити цілий сьвіт. Всьо на свій лад миле. Коли вїзджаю до міста, то в тім руху, гаморі, туркоті аж серце починає мені сильнійше бити від радости і я хотїла би птахом влетїти в той заколот, побачити, почути всьо, що в нім єсть, доми, розмови, образи, музику...

— Склепові вистави.... тисяч капелюхів і материй....

— Так, так! І капелюхи також. Заєдно чую, що то всьо миляна банька, але я і ті банки люблю, бо такі легкі і так прекрасно мінять ся в них краски дуги.... Відтак, коли вертаючи на село, побачу наш дім з тополями, нашу діброву, облаки, поля, чую знов таке тихе, трохи якось сумне, але глубоке щастє і гадаю, що коли велике місто знаменито відбиває в собі краски дуги, то село єсть само такою великою, поважною, стоячою над сьвітом дугою.

Може засоромлена тим, що так богато говорила, умовкла, а він по хвили з тиха сказав:

— Говоріть ще! Нехай перед співом жайворонка мовкнуть чорні крила мелянхолії.

Коли заклопотана не відповідала, підповів:

— А музику любите?

— Кожду. То власне дивне, що кожду... кождий єї род. Коли перед кількома літами, їздила я за границю з недужою мамою, наслухалась я знаменитих орхестер і величавих опер

Мельбурн 10 мая. Відкритє парляменту звязкового анґлійским наслідником престола відбуло ся вчера при участи 12.000 осіб. Князь відчитав телеґраму короля Едварда з сердечним привітом нового парляменту. В торжестві взяло участь також богато офіцирів чужих военних кораблів.

Переписка зі всіми і для всіх.

Просимо не присилати ані марок листових, ані карт кореспонденцийних, бо листовно не відповідаємо нікому.

Оповістки.

— Реальність на продаж: 20 морґів поля, дім з 2 компатами, кухнею і коморою, стодола і 2 стайні. Будинки дуже красно побудовані і цілком нові; город єсть довкола обчастоколований і живоплотом обсаджений. Сад молодий, дуже красний, яблоні, сливи, черешні — всьо доброго рода. Поопри брамі обійстя єсть до 200 морґів пасовиска громадского, на котрім можна пасти. Вода 50 кроків від дому; гостинець віддалений 200 кроків від дому; до стациї зелізниці 12 кільометрів, до міста 3 кільометри. Хто би хотів купити повисшу реальність, зволить віднести ся листовно під адресою: Юліян Наливайко, Богутин послідна почта Поморяни.

Читатель „Народ. Часоп.“ Коломия: Посади судового урядника канцелярийного, найнизшу, канцеліста в XI клясі ранґи, може одержати той, хто має науки школи середної, вислужив активну службу у войску, або був зовсім від неї увільнений, або має право до однорічної служби; хто фізично здібний і має потрібне в канцелярії знанє язиків та хто наконець зложив другий іспит канцелярийний. Хто хоче стати кенцелістом і зложити в тій цїли іспит, мусить насамперед відбути практику. Отже треба насамперед подати просьбу до Президиї висшого суду краєвого о позволенє відбуваня служби приготовляючої. Хто не служить в ніякім уряді, той подає безпосередно до Президиї вис. суду краєв., а хто займає посаду діюрніста або яку иншу, той мусить подавати через свою власть. Так само войскові подають через свою команду. Просьби осіб войскових з цертифікатом не вільно відкинути, а що до инших, то зависить від волі Президиї вис. суду краєв. Подапя треба власноручно писати і подати короткий опис свого житя та приложити до подапя: метрику, сьвідоцтво шкільне, сьвідоцтво здоровля, сьвідоцтво з уряду, коли хто вже служить, особи войскові ще й цертифікат. Президия суду визначає відтак суд, при котрім має ся відбувати практика. На практику можна бути принятим в характері помічника канцелярийного або диєтаря. Помічник канцелярийний мусить мати перший іспит канцелярийний, і дістає 80 К. платні а диєтар дістає лиш до 60 К. Инші кандидати називають ся практикантами канцелярийними і мусять через цілий час практики удержувати ся за власні гроші. Перший іспит обнимає: веденє реєстрів, статистичні записки, поступованє з посилками грошевими, знанє діловодства канцелярії судової, інструкция для орґанів виконуючих. Другий іспит: Крім предметів першого іспиту ще й орґанізацию та приналежність судів в справах карних і цивільних, внутрішний устрій судів, веденє реґістрів торговельних і спілкових, устрій публичних книг і т. п. Іспити відбувають ся у Львові у вис. суді краєв. — Докладну інформацию знайдете в книжках: Geschäftsordnung für die Gerichte erster u. zweiter Instanz Verl. der Staatsdruckerei 1900, стор. 786 а доповненя в книзі: Zbiór czerwony, Reskrypta c. k. Minist sprawiedl. i okólniki Prezyd. c. k. wyż. Sądu kr. Lwów 1900, стор. 82, число 37 і стор. 109 число 54. — **Дм. Кор. в Гал.:** Води з долини на гору можна провадити лиш за помочию машин, а до того уживають сили тисненя воздуха і помп вітракових, таких які Ви може бачили де при фабриках, цегольнях і т. п., на зелізнім руштованю величезне колесо, котре вітер обертає; она порушає помпу і помпує воду на гору. Того рода водопровід можна зробити собі н. пр. для одного дому, можна з керниці в долині провести воду на гору до дому навіть на всі поверхи. Але то може зробити лиш той, хто такі роботи виконує, пу та й треба за то добре заплатити, як до величини і способу, й кілька тисячів зр. Далеко лекше і простійше, коли можна воду спровадити з висше положеного місця. Тогди вода дасть ся так високо вивести, як високо знаходить ся жерело, з котрого она біжить. Де того нема, робить ся так, що на найвисшім місци понад містом мурує ся великий резервоар на воду. До него помпує ся воду з долини машинами а з него розпроваджує ся воду рурами по домах. Водопроводу самі собі в селі не зробите; то мусів би Вам зробити хиба лиш якийсь інжинїр. До водопроводів треба також зелізних рур. Ужами (кишками) як Ви кажете смоктати годі; то була би хиба така робота як при сикавках огневих і день в день рік за роком мусїли би люди стояти коло керниці з такими ужами та смоктали би. — **Е. У. в В.:** Школи кошикарства суть в Джурові (повіт Снятин) і в Стриганцях. Вам очевидно найближше до Джурова. Школа колодійства і тесельства єсть в Камінці Струмиловій. Услівя принята суть: сьвідоцтво школи народної, скінчений 14 рік житя. Можна одержати стипендию. Напишіть до дирекциї і просіть о присланє проґрами, а на порто пішліть марку листову. — **И. Я. в Т.:** 1) Складу солонини в Будапешті не знаємо. 2) Камфора ділає лиш успокоюючо на нерви. Був час коли камфори уживано яко ліку на всілякі хороби отже й на астму. Як єї в тій цїли уживає ся не знаємо, але знаємо то, що на астму, котрої причиною єсть ослабленє міхурців в легких або затовщенє, не помагає. Камфора єсть то живиця з дерева камфорового, котре росте головно на острові Формоза, і має питомий собі запах. — **Надія з під М. В.:** Тягненє відбуло ся 23 марта, але з Ваших льосів ані один не витягнений.

(Просимо присилати питаня лиш на імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати ані марок, ані карт кореспонденцийних до відповіди).

і була певна, що дома буде вже конець моїх музичних приємностий, що на селі ніколи їх вже не відчую. Тимчасом раз вийшла я перед вечером в поле і учула сурму. Ви чули коли наші поліські сурми? Ні? То жалуйте... Пастух грав на ній далеко під лісом в осінній мраці. Лише три тони сумні, протяжні, все ті самі під хмарним небом, над пустими полями. Що здасть ся може бути в тім красного? Яке порівнанє з концертами, з операми, котрих мала я ще повну голову? А однако, не знаю звідки то бере ся, але я тоді пересьвідчила ся, що люблю ту сурму не менше від опер і симфоній, а навіть може більше, бо тамті хотілаб я мати на сьвята, а ту но щодень. Приїдьте до нас в осени послухати, як сурми грають!

— Запросіть мене на красшу пору року. Осінь — то хмари, слоти, болото....

— О, перепрашаю! А червоне і золоте листє на деревах? А дрібонькі дощики, що заслоняють дубину як серпанком? А стада качок з сивими обручами на шиях, що злітають на подвіре? Але певно, певно, що в тім нема нічого незвичайного і сама не знаю звідки то походить, що так всьо, а всьо люблю. Навіть найдрібнійші річи: удари годинника, коли дома цілком тихо, фуркіт веретена, або стукіт варстату за вікнами селяньскої хати... Люблю літо і зиму, ранок і вечер, коли сонце сьвітить і коли дощ паде...

— Коли дідусь розторкоче ся...

— Також люблю, бо лиш прибіжу, обійму за шию, положу руку на сивім волосю і — вже тихо! Дідусь зачинає жартувати, а всі дякують мені, що я довела єго до доброго настрою...

— І як мала сестричка упре ся, аби ви її ляльки вели на прохід...

— З першу не дуже мені хоче ся, але коли вже раз вийду з ляльками на прохід, то вже найпевнійше бавлю ся лїпше від ляльок...

— І як пан Ігнатий зачне широко розповідати о політиці...

— Також люблю, бо можу тоді в кутику сидіти з роботою і гадати о чім захочу.

Знов обоє засьміяли ся, але рівночасно задержали ся здивовані. Куди они властиво зайшли? Она мала відвідати сердечну приятельку, він ніс до редакциї одної з великих ґазет нетерпеливо так дожидану рукопись: тимчасом ішли, ішли, розмавляли, гляділи взаїмно на себе і з ушами повними звуків власних голосів, з улиці в улицю, насамперед в товпі, котрої не бачили, відтак серед чимраз більшої пустки, котрої не замічали, зайшли в якусь дільницю міста тиху, стару, в котрій она ще ніколи не була.

З уданим жахом скрикнула:

— Де ми?

— Заблудили!

— Ах, як то добре! Щож може бути милійшого як найти ся в незвістнім місци. Дуже люблю пізнавати, всьо оглядати на незнанім ще місци.

— Оглядаймо! — відповів весело.

Будучи дитиною того міста, знав я в кождім єго закутку красні і цікаві річи; а той, в котрім тепер опинили ся переплівала глубокою і сумовитою струєю поезия історичної минувшини. Отже ішли знов як перше, лише не з улиці в улицю, але з улички в уличку, поміж двома стінами дуже високих і старих мурів, що з близька здоймали ся напротив себе, викликуючи спомини і задуму.

(Дальше буде).

Надіслане.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

„NEKTAR"

Головний склад у Відни, VI., Webgasse 28.

Товариство для торговлї і складів чаю

Братів К. і Ц. Попов у Москві.

Ц. і к. надворні доставцї Австро-Угорщини. Доставцї Двора царско-росийского.

Надворні доставцї кор. Вел. королїв: Греції, Швеції і Норвеґії, Бельгії і Румунії.

Золотий медаль в р. 1892. **Grand prix** в р. 1900, найвисша відзнака на загальних виставах в Парижи,

Grand prix найвисша відзнака на виставі в Антверпії 1894 р.

Золотий медаль найвисша відзнака на виставі в Штокгольмі 1897 р.

Цїнник.

Цїни в коронах за одну коробку росийскої ваги (1 фунт. рос. = 410 ґрам.)

Ваґа пачки в фунт. рос.	Nr. 0	1	2	3	3/4	4	5	6	7	8	Чай з Цейльону
1/1	15·20	11·—	10·—	9·—	8·20	7·60	6·70	5·80	5·20	4·30	6·70
1/2	7·60	5·50	5·—	4·50	4·10	3·80	3·35	2·90	2·60	2·15	3·35
1/4	3·80	2·75	2·55	2·25	2·05	1·90	1·70	1·45	1·30	1·10	1·70
1/8	—	—	—	—	1·05	—·95	—·85	—·75	—·65	—·55	—·85

При закупнї за 20 корон, транспорт і опакованє безплатно.

Дуже красний образ комнатний

представляючий

„ПРИЧАСТЄ"

мальований артистом Єзерским в природних красках.

Величина образа 55×65 цтм.

Цїна образа **6 корон** разом з почтовою пересилкою.

Набути можна у

Антона Хойнацкого, Львів

ул. Руска ч. 3.

„Fotografische Mittheilungen" одинока богато ілюстрована часопись для аматорів фотоґрафії, виходить два рази на місяць. Передплата чвертьрічно (6 зошитів) 3 марки 75 феників. Передплату можна пересилати в австрийских листових марках. Адреса: Verlagsbuchhandlung Gust. Schmidt Berlin W. 35 Lützowstrasse 27.

MAYER'S CONVERSATIONS-LEXIKON

Пяте цїлком перероблене і побільшене виданє, повне.

В 17-ох дуже хорошо оправлених томах з шкіряними хребтами і рогами, обіймає: **100.000** статей, **17.500** сторін тексту, **10.000** ілюстраций, карт і плянів, **1000** таблиць і додатків, **153** ілюстраций хромолїтоґр., **290** карт.

Крім того два томи доповняючі і один том спису (Registerband).

Разом 20 томів по зр. 6.

Поява нового виданя того твору, одинокого в загальній лїтературі, єсть лїтератским явищем не малої ваги. Розійшлось єго в 4-ох виданях більше як півтора міліярда примірників і придбало собі заслужену славу, як найвеличавійший сучасний твір, як словар людского знаня.

Той лексикон можна дістати в комплетї, всі томи нараз на сплату **по 3 зр. місячно.**

Замовленя приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ,** Львів, Пасаж Гавсмана.

Ново отворена Агенция дневників і оголошень

Пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає оголошеня до всїх дневників

і також пренумерату на всї часописи краєві і заграничнї.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569)